

Дивиятъ конь казалъ на жената:

— Заради тази чудна трѣва, азъ ще бжда вашъ слуга.

— У! казалъ котаракътъ, който чулъ всичко, — какъвъ глупавъ конь!

И отишълъ котаракътъ въвъ влажната дива гора, като подмахвалъ дивата си опашка, и скиталъ, дѣто му скимнѣло, но никому не казалъ нито дума отъ това, което чулъ.

Когато човѣкътъ и кучето се върнали отъ ловъ, човѣкътъ попиталъ:

— За какво ни е този дивъ конь?

— Той се казва не дивъ конь, а нашъ пръвъ слуга, защото ще ни носи отъ мѣсто на мѣсто всѣкога, всѣкога, докато свѣтътъ сжществува. Качвай му се, кога отивашъ на ловъ.

На другия день и дивата крава отишла къмъ пещерата.

Слѣдъ нея се промъкналъ котаракътъ и се скрилъ, за да слуша всичко, каквото говорятъ.

И съ кравата се случило сжщото, каквото съ кучето и коня. Дивата крава обѣщала на жената въ замѣна на чудната трѣва да ѝ дава своето млѣко, а котаракътъ се върналъ пакъ въвъ влажната дива гора. Той не казалъ никому нито дума отъ това, което чулъ.

А когато човѣкътъ, коньтъ и кучето се върнали отъ ловъ, и човѣкътъ попиталъ, защо дивата крава е въ пещерата, жената отговорила:

— Тя вече не е дива крава, а първа наша кърмачка; тя ще ни дава топло бѣло млѣко; докато ти съ първия другаръ и съ първия слуга ходишъ на ловъ, азъ ще се грижа за нашата кърмачка.

На другия день котаракътъ се скрилъ и гледалъ, дали не ще дойде другъ отъ дивитѣ звѣрове, ала не дошълъ никой.

Котаракътъ се разхождалъ самъ около пещерата; той видѣлъ, какъ жената издоила кравата, какъ въ пещерата горѣлъ огънь и подушилъ топло, бѣло млѣчице.

Котаракътъ се приближилъ и попиталъ:

— Кждѣ е дивата крава?

Жената се разсмѣла и казала:

— Дивъ звѣре изъ дивитѣ гори, върви си пакъ въ гората; намъ не трѣбватъ вече нито другари, нито слуги.

Котаракътъ казалъ: